

שיר השירים

שיר השירים שחיבר שלמה המלך בחכמתו, ועליו אמר רבי עקיבא (מסכת ידים, פרק ג, משנה ה') "אמר רבי עקיבא ... אין כל העולם כולו כדאי כיום שניתן בו שיר השירים לישראל, שכל הכתובים קודש, ושיר השירים קודש קדשים!"

בנות ירושלים, מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתתחפץ. מי זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה, תחת התפוח עורכתני, שמה חבלתך אמן, שמה חבלה לידתך. שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך, כי עזה כמנות אהבה, קשה לשאול כנאה, רשפיה רשפי אש שלהבתה. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה, אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזה יבוא לו. אחות לט קטנה ושדים אין לה, מה נעשה לאחותנו ביום שיזדבר בה. אם חוקה היא נבנה עליה מיתר כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח ארז. אני חוקה ושדי כמגדלות, או הייתי בעיניו כמוצאת שלום. כרם היה לשלמה כבעל המון, נתן את הכרם לנטרים איש יבא בכריו אלה כסף. פרמי שלי לפני, האלה לך שלמה ומאתים לנטרים את פניו. היששבת בגנים, חברים מקשיבים קולך השמיעני. ברח דודי ודמה לך לצבי או לעפר האלים על הרי כשמים.

תפילה שאומרים לאחר אמירת שיר השירים:

רבו כל העולמים יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שובכות שיר השירים אשר קריתו וקדמתו שישוא קדש קדשים בכות פסוקיו ובכות תבניתו ובכות אותיותיו ובכות נקדויותיו ובכות שמעיו ובכות שמוותו וצורפיו וקמיו וסודותיו הקדושים והטהורים הנוצאים היוצאים ממנו שתהא שעה זו שעת רחמים ושעת הקשבה שעת האונה ונקראך ותעננו נעתיר לך והעתיר לנו שיהיה עולה לפניך קריאתו ולמוד שיר השירים כאלו השגנו כל הסודות הנפלאות והנוראות אשר הם החותמים בו בכל תנאו ונוכח לקומם ושהרוחתו והנשמות נחצבות משם וכאלו עשית כל מה שמוטל עלינו להשיג בין בגלגול זה בין בגלגול אחר ונהיות מן העולם והאויים לעולם הבא עם שאר צדיקים וחסידים ומלא כל משאלות לבנו לטובה ותהיה עם לבנו ואמרי פניו בעת מחשבותינו ועם דענו בעת מעבדנו ושלח ברכה בחיוב אשכך גם לא יבוא לי. אנהאך אביאך אל בית אמי תלפני, אשכך מינו הרקח מעיסים רמני. שאלו תחת ראשי וימני ותחבני. השבעתי אהבכם

שונים. אני לדודי ודודי לי, הרועה בשושנים. יפה את רעיתי כתרצה, נאנה כירושלים, אמה פנדגלות. הסבי עינך מגדלי, שהם הרהיבני, שיעך בעד העוים, שגלשו מן הגלעד. שיעך בעד הרחלים, שעלו מן הרצה, ששלים מתאימות ושפלה אין בהם. כפלה הרמון כמתן, מפעד לצמתך. ששים המה מלכות ושמים פילגשים ועלמות אין מספר. אחת היא יונתי תמות, אחת היא לאמה, ברה היא לילדתה, נאה בנות ונאשרה, מלכות ופילגשים ונהלוקה. מי זאת הנשקפה כמו ישרה, יפה כלבנה, ברה בחמה, אמה פנדגלות. אל גת אגון וברתי לראות באבי הנחל, לראות הפרחה הנפו הנצו הרמנים. לא נדעתי נפשי שמתני מרכבות עמי נדיב.

שיר השירים – פרק ז.

שובי שובי השולמית, שובי שובי ונחזו בך, מה תחוו בשולמית, כפחלת המתנים. מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, חמוקי ורכוכי כמו חללים מעשה נדי אמן. שרר אגו הסתר, אל יחסר המוג, בטען ערמת חסים סוגה בשושנים. שני שדוך לשני עפרים תאמי צביה. צואנך מגדל השן, עינך ברכות בהשבונו על שער בת רבים, אשך כמגדל הלבנון צופה פני דמשק. ראשך עלך כפרקל ונדת ראשך כפרקל, מלך אסור ברהטים. מה יפית ומה נעמת אהבה בפענוגים. זאת קומתך דמתה לתמר ושדוך לאשכלות. אמרתי אעלה בתמר, אהוה כססני, והיו נא שדוך כאשכלות הגפן וריח אשך כתפוחים. והפך גינו הטוב הולך לדודי למישרים דובך שפתי ישנים. אני לדודי ועלי תשוקתו. לכה דודי נצא השדה ללינה ככפרים. לישביה לכרמים, נראה אם פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמנים, שם אמת את דודי כל. הדונאים נתן ריח וצל פתחתי כל מגדים, חדשים גם ישנים דודי צפנתני לך.

שיר השירים – פרק ח.

מי יתן כאה לי יונק שדי אמי, אמצאך בחיוב אשכך גם לא יבוא לי. אנהאך אביאך אל בית אמי תלפני, אשכך מינו הרקח מעיסים רמני. שאלו תחת ראשי וימני ותחבני. השבעתי אהבכם

יפו דדוך אחתי כלה, מה טבו דדוך מינו וריח שמנך מפל כשמים. גת תספנה שפתותיך כלה, רבש וחלב תחת לשונך, וריח שלמותיך כריח לבנו. גן ועול אחותי כלה, גל ועול מעון חתום. שלחתי פרס רמונים, עם פרי מגדים, כפרים עם נדרים. גרד וכרכם קנה וקנמו, עם כל צצי לבונה, מר ונאהלות עם כל ראשי כשמים. מען גנים באר מים חיים ונלים מן לבנו. עורי צפון ובואי תימן, הפיחי גני יולו כשמי, ובא דודי לגנו ויאכל פרי מגדני.

שיר השירים – פרק ט.

באתי לגני אחתי כלה, אריתי מורי עם כשמי, אכלתי יערי עם דבשי, שתיתי ייני עם חלב, אכלו רעים שוה ושכרו דתים. אני ישנה ולבי פתוח ושכרו דופק פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמת, ישראל נמלא טל, קצותי רסיסי ללה. פשטתי את קנתי איכה אלכשנה, כחצתי את רגלי איכה אטנפם. דודי שלח דרו מן החור ומעי המו עליו. קמתי אני לפתח לדודי ונדי נספו מור ואצבעתי מור עבר על פפות המנעול. פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר, נפשי יצאה כדברו, כששתיהו ולא מצאתיהו, קראתי ולא עני. מצאתי השמרים הסככים בעיר, פצעני, נשאו את רדודי מעלי, שמרי ההמות. השבעתי אהבכם בנות ירושלים, אם תמצאו את דודי מה תגידו לו, שחולת אהבה אני. מה דודך מדוד, הנפה בנשים; מה דודך צח מדוד, שפכה השבעתנו. דודי צח ואדום, דגל מרכבה. ראשו כתם פו, קצותיו תלתלים שחרות בעורב. עיני כיונים על אפיקי מים, רחצות כחלב, ישיבות על מלאת; לחן כפזרות בשמים מגדלות כקרחים, שפתותי שושנים נטפות מור עבר. דודי גלילי ונב שמשלמים בפרשים, מעיו שעת שן מעלפת ספירים. שוקיו עמידו שש משפדים על אדני פו, מראהו כלבנו כחור כפרים. זה דודי וזה רעי בנות ירושלים.

שיר השירים – פרק י.

אנה הלך דודך, הנפה בנשים, אנה פנה דודך ונבקשעו עמך. דודי ירד לגנו, לערוגות הבשם, לרעות פגנים וללקט

שעלים, שעלים קטנים מתבלים כרמים, וכרמיו סמדר. דודי לי ואני לו, הרעה בשושנים. עד שפוחת היום ונסו הגללים, סב דמה לך דודי לצבי או לעפר האלים, על הרי כתר.

שיר השירים – פרק יא.

על משכבי בלילות כשפתי, את שאהבה נפשי, כשפתי ולא מצאתיו. אקומה נא ונאסרבה בעיר, בשוקים וברחובות, אבקשה את שאהבה נפשי, כשפתי ולא מצאתיו. מצאוני השמרים הסככים בעיר, את שאהבה נפשי ראיכם. כמעט שעברתי מהם, עד שמצאתי את שאהבה נפשי, אחותי ולא ארפנו, עד שהביאתי אל בית אמי ואל חדר הותך. השבעתי את אהבתי וירושלים, בצבאות או באילות השנה, אם תעירו נאם תעוררו, את האהבה עד שתתחפץ. מי זאת עלה מן המדבר כתימרות עשן, מקשרת מר ולבונה, מכל אבקת ריכל. הנה משתו לשלמה, ששים גברים סביב לה, מנבוי ישראל. כלם אחזו חרב, מלמד מלחמה, איש חרבו על ירכו, מפחד בלילות. אפריון עשה לו המלך שלמה, מצעי הלבנו. עמידו עשה קסו, רפידתו והב, מרכבו ארמון, חבו צווח אהבה מננות ירושלים. צאנה וראינה בנות ציון, כמלך שלמה, בעשתי שעשתי לו אמו ביום חתונתו, וביום שמחת לבו.

שיר השירים – פרק יב.

הנך יפה רעיתי, הנך יפה עיני יונים כפעד לצמתך, שיעך בעד העוים שגלשו מר הגלעד. שיעך בעד הרחצות, שעלו מן הרצה, ששלים מתאימות ושפלה אין בהם. כחוט השני שפתותיך, ומדברך נאה, כפלה הרמון כמתן, מפעד לצמתך. כמגדל דודי צואנך, בני לתלפיות, אלה המגן תלוי עליו. כל שלטי הגבורים. שני שדוך לשני עפרים תאמי צביה הרעים בשושנים. עד שפוחת היום ונסו הגללים, אכל לי אלה הר המור ואל גבעת הלבונה. בלך יפה רעיתי ומום אין בך. אתי מלבנו כלה, אתי מלבנו תבואי, תשורי מראש אמה, מראש שניר והקמון, ממעונות אריות, מהררי נמרים. לבבתני אחותי כלה, לבבתני באמת מפינך, באחד עמך מצוונך. מה

שיר השירים – פרק יג.

שיר השירים אשר לשלמה. ישמני מנשיות פיהו, כי טובים דדוך מינו. לריח שמנך טובים, שמן תורב שמך, על פן עלמות אהבך. מבשני אחרך נרצה, הביאני המלך חדריו, גילה ונשמחה בך, נפירה דדוך מינו, מישרים אהבך. שחורה אני ונאנה, בנות ירושלים, כפלה קרי כיריעות שלמה. אל תראני שאני שחרחכת, ששופתי השמש, גני אמי נחרו בי, שמי נטרה את הכרמים, פרמי שלי לא נטרתי. הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה, איכה תרביץ בצחקים, שלמה אהבה בעתה, על צדרי חבךך. אם לא תרעי לך הנפה בנשים, צאי לך בעקבי הצאן, ורעי את גדותיך על משכנות הרעים. ולסתמי ברכבי פרעה, דמיתך רעיתי. נאו לחיך בתורים, צואנך כחרוזים. תורי ורב נעשה לך, עם נקדות הכסף. עד שהמלך כמסבו, נרדי נתן ריחו. צרו המר דודי לי, בין שדי יליו. אשכל הכפר דודי לי, ככרמי עין גדי. הנך יפה רעיתי, הנך יפה עיני יונים. הנך יפה דודי אף גנים, אף שרשע בעננה. קרות פתני ארזים, והיטע ברותים.

שיר השירים – פרק יד.

אני כבצלת השרון, שושנת העקמים. כששנה בין החוחים, בן רעיתי בין הבנות. כתפוח בעצי היער, בן דודי בין הגנים. כצלו פמרת יושבתי, ופריו מתוק לחכי. הביאני אל בית הנון, ונגלו עלי אהבה. סמכוני באישיות, רפדוני בתפוחים, כי חולת אהבה אני. שאלו תחת לראשי וימני ותחבני. השבעתי אהבכם בנות ירושלים, בצבאות או באילות השנה, אם תעירו נאם תעוררו, את האהבה עד שתתחפץ. קול דודי הנה זה בא, מדלג על ההרים, מקפץ על הגבעות. דומה דודי לצבי או לעפר האלים, הנה זה עומד אחר חלמנו, משגיח מן החלונות, מצוץ מן החרכים. ענה דודי ואמר לי, קומי לך רעיתי ייתי ולכי לך. כי הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו. הנצינים נראו כארץ, עת הזמר הגיע, וקול התור נשמע בארצנו. התאנה הנוטה פניה, והגמים סמדר נתנו ריח, קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. יונתי כחגי סלע, כסתה המדברנה הראיני את מראוני, השמיעני את קולך, כי קולך ערב ומראי נאה. אחוה לנו